

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 15 września 2018 r. wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie sygn. akt II Ns 2578/16 z wniosku K. S., A. S., I. W. i P. W. przy udziale A. L., U. M., J. M. i M. M. o określenie sposobu korzystania z nieruchomości:

1. określił następujący sposób korzystania przez współwłaścicieli z nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą o numerze (...):

a. przyznał A. S. i K. S. do wyłącznego korzystania i pobierania pożytków następujące lokale mieszkalne oraz inny niż mieszkalny znajdujące się w budynku wielorodzinnym posadowionym na przedmiotowej nieruchomości:

- lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 72 m²;
- lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 24,40 m²;
- lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 37,90 m²;
- lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 32,90 m²;
- lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 24,40 m²;
- lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 17,50 m²;
- lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 38,30 m²;
- lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 47,60 m²;
- lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 18,50 m²;
- lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 41,90 m²;
- lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 35 m²;
- lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 24,40 m²;
- lokal użytkowy nr I o powierzchni 17,50 m²;

b. przyznał A. L. do wyłącznego korzystania i pobierania pożytków następujący lokal mieszkalny oraz inny niż mieszkalny znajdujące się w budynku wielorodzinnym posadowionym na przedmiotowej nieruchomości:

- lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 69 m²;
- lokal użytkowy nr II o powierzchni 17,50 m²;

c. przyznał U. M. do wyłącznego korzystania i pobierania pożytków następujące lokale mieszkalne znajdujące się w budynku wielorodzinnym posadowionym na przedmiotowej nieruchomości:

- lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 35 m²;
- lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 35 m²;

d. przyznał J. M. lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 43 m²;

e. przyznał M. M. do wyłącznego korzystania i pobierania pożytków następujące lokale mieszkalne znajdujące się w budynku wielorodzinnym posadowionym na przedmiotowej nieruchomości:

- lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 19,80 m²;
- lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 29 m²;

2. oddalił wniosek w pozostałym zakresie;

3. ustalił, że wnioskodawcy i uczestniczki ponoszą koszty postępowania związane z ich udziałem w sprawie.

Apelację od powyższego postanowienia wniosła uczestniczka postępowania A. L., zaskarżając wydane rozstrzygnięcie w całości.

Skarżąca zarzuciła wydanemu orzeczeniu:

1. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez brak wskazania przez sąd w uzasadnieniu dowodów, na których się oparł wydając zaskarżone rozstrzygnięcie i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, a nadto poprzez niepełne wyjaśnienie podstawy prawnej,

2. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 i 2 i art. 328 § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia zawodowego, polegającej na pominięciu istotnego znaczenia dla sprawy faktu toczącego się innego postępowania pomiędzy stronami niniejszego postępowania w sprawie dotyczącej zniesienia współwłasności spornej nieruchomości,

3. naruszenie art. 233 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału w celu ustalenia faktów mających istotne znaczenia dla sprawy tj.:

a. odmowy waloru wiarygodności zeznaniom skarżącej na okoliczność dokonywania przez nią czynności dotyczących bieżących spraw związanych ze zwykłą, normalną eksploatacją (w tym pobieraniem pożytków w postaci czynszów, a przede wszystkim dokonywaniem bieżących napraw od 1982 r. w spornej nieruchomości) nieruchomości przy ul. (...) od roku 1982 i utrzymaniem jej w stanie niepogorszonym, a także zakresem odpowiedzialności skarżącej w zakresie sprawowania zarządu, tj. konieczności ponoszenia opłat z własnych środków w przypadku opóźnień lub odmowy spłat przez lokatorów za czynsz i innych opłat eksploatacyjnych dokonywanych przez skarżącą;

b. zupełne pominięcie wniosku uczestniczki postępowania A. L. o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wykazania powierzchni poszczególnych lokali mieszkalnych na skutek przebudowy poszczególnych lokali, z tej przyczyny, że pełnomocnik skarżącej zgłosił niniejszy wniosek dowodowy na ostatnim terminie rozprawy, co zostało uznane przez sąd I instancji, jako przyjęta taktyka procesowa oraz nieuprawdopodobnienia braku winy w opóźnieniu w zgłoszeniu wniosku. Należy zaznaczyć, że A. L. nie była i nie jest w stanie przygotować precyzyjnych i merytorycznych zestawień lokali mieszkalnych przedmiotowej nieruchomości, albowiem nie jest profesjonalistą a przygotowanie takowych wniosków wymaga profesjonalnej wiedzy i przeznaczone jest dla fachowych pełnomocników. Tym samym Sąd winien uwzględnić złożone po terminie wnioski dowodowe pomimo ich prekluzji albowiem wnioski te miały bardzo istotny wpływ na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy.

c. odmowę dopuszczenia w sprawie, jako udziału w charakterze tymczasowego pełnomocnika adw. A. G. uczestniczek J. M. i M. M., co zdaniem sądu I instancji należało uznać jako przejaw taktyki procesowej, co zdaniem skarżącej jest nadużyciem ze względu na dynamikę rozwoju postępowania i ujawniania się w trakcie postępowania nowych okoliczności faktycznych istotnych dla wskazanych uczestniczek postępowania

d. naruszenie prawa procesowego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 618 k.p.c. prowadzenia postępowania w niniejszej sprawie o rozstrzygnięcie w przedmiocie czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu rzeczy

wspólnej pomimo toczącego się postępowania przed Sądem Rejonowym w Łodzi dla Ł., sygn. akt II Ns 111/17 w sprawie o zniesienie współwłasności pomiędzy tymi samymi stronami.

W związku z podniesionymi zarzutami skarżąca A. L. wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez oddalenie wniosku w całości oraz ustalenie, iż każdy uczestnik postępowania ponosi koszty związane z postępowaniem we własnym zakresie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wnioskodawcy A. S. i K. S., w odpowiedzi na złożoną przez uczestniczą apelację wnieśli o jej oddalenie oraz zasądzenie od uczestniczki na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu, jako bezzasadna.

Wbrew zarzutom skarżącej podniesionym w apelacji, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym ocenionym bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów wyznaczonej dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające. Ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji Sąd Okręgowy przyjmuje za własne bez konieczności ponownego ich przytaczania.

W pierwszej kolejności wymaga wskazania, że nieprawidłowo skonstruowany jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c.

Nieprawidłowa ocena dowodów, czy też ocena niewszechstronna stanowi o naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c., nie stanowi zaś naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Przepis ten określa bowiem elementy, jakie powinno zawierać uzasadnienie wyroku, a jego naruszenie może polegać na braku w uzasadnieniu któregoś z tych elementów.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Zgodnie bowiem z tym przepisem uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Powszechnie w orzecznictwie przyjmuje się, iż zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w wyjątkowych okolicznościach, tj. jedynie wtedy, gdy treść uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10.01.2013 r., III APa 63/12, LEX nr 1254543, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24.01.2013 r., I ACa 1075/12, LEX nr 1267341).

Tym samym naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę apelacji, tylko wtedy, gdy uzasadnienie wyroku sądu pierwszej instancji zawiera tak kardynalne braki, że niemożliwe jest dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, co uniemożliwia przeprowadzenie kontroli apelacyjnej. Tylko bowiem wówczas stwierdzone wady mogą mieć wpływ na wynik sprawy.

Zarzuty naruszenia art. 328 k.p.c. są całkowicie chybione. Istotą niniejszego postępowania było to, że skarżąca pozbawiała w istocie pozostałych współwłaścicieli współposiadania i korzystania z rzeczy w postaci spornej nieruchomości. Pomimo posiadania mniejszościowych udziałów uczestniczka A. L. wszystkie czynności związane z zarządem nieruchomością, prawem współdecydowanie o niej oraz pobieraniem pożytków z niej wykonywała całkowicie samodzielnie, a jednocześnie wprowadzała w błąd najemców poszczególnych lokali odnośnie wielkości posiadanych udziałów przez poszczególnych współwłaścicieli. Wnioskodawcy małżonkowie A. i K. S. pozbawieni możliwości wykonywania swoich uprawnień wynikających z posiadanego prawa własności oraz wobec braku osiągnięcia porozumienia ze skarżącą, pomimo podejmowania prób rozmów, wystąpili z wnioskiem o sądowe

określenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którego to oddalenie wносиła skarżąca. Sąd Okręgowy opierając się na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach, uznał, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny i ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz w sposób wyczerpujący przedstawił motywy swojego rozstrzygnięcia w sporządzonym uzasadnieniu. Wobec faktu, że nie jest rzeczą Sądu Odwoławczego powielanie wyводу Sądu I instancji, którego argumentację Sąd Okręgowy w pełni podziela, w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu, że Sąd Rejonowy prawidłowo dokonał wszechstronnego omówienia instytucji współposiadania i korzystania z rzeczy przez pozostałych współwłaścicieli, jako, że uprawnienie to wynika z prawa współwłasności, jako prawa własności przysługującego niepodzielnie kilku osobom oraz przenosząc te rozważania na grunt przedmiotowej sprawy dokonał określenia sposobu korzystania z nieruchomości przez wszystkich współwłaścicieli biorąc zarówno wielkość posiadanych przez nich udziałów, jak również względy słusznościowe.

Podniesione przez apelującą zarzuty błędnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie – naruszenia art. 233 k.p.c. również nie zasługują na uwzględnienie.

Jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że - co do zasady – Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I KKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I KKN 1114/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000r., I KKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach (np. wyrok z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, wyrok z dnia 21 października 2005r., sygn. akt III CK 73/05, wyrok z dnia 13 października 2004 r. sygn. akt III CK 245/04, LEX nr 174185), skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008r., I ACa 180/08, LEX nr 468598).

Takiego działania skarżącej zabrakło w rozpoznawanej sprawie, bowiem uczestniczka niezasadnie podniosła zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.. W szczególności, należy wskazać, że większość podniesionych przez skarżącą zarzutów dotyczyła zgłoszonych wniosków dowodowych lub formalnych, które Sąd I instancji uznał za działanie strony skarżącej zmierzające do przedłużenia niniejszego postępowania. Wbrew argumentacji skarżącej zbędne było dopuszczanie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia powierzchni poszczególnych lokali mieszkalnych, jak również połączenia sprawy z toczącym się postępowaniem o zniesienie współwłasności przed Sądem Rejonowym dla

Łodzi – Widzewa w Łodzi o sygn. akt II Ns 111/17, aż wreszcie dopuszczenia w sprawie, jako udziału w charakterze tymczasowego pełnomocnika adw. A. G. uczestniczek J. M. i M. M.. Szczegółowo motywy nie przychylenia się przez Sąd I instancji do powyższych wniosków skarżącej oraz jej pełnomocnika Sąd Rejonowy wyjaśnił w treści sporządzonego uzasadnienia, z którymi to Sąd Odwoławczy w pełni się identyfikuje. Jedynie na marginesie można powtórzyć, że pełnomocnik skarżącej prawidłowo nie został przez Sąd I instancji dopuszczony do udziału w charakterze pełnomocnika M. M. oraz J. M.. Przede wszystkim obie uczestniczki pozostawały całkowicie bierne przez cały okres trwania postępowania, a ponadto pełnomocnik skarżącej nie przedstawił żadnych okoliczności, które owe uczestniczki miałyby ujawnić lub wnieść do toczącego się postępowania.

Nie było również potrzeby dokonania połączenia do wspólnego rozpoznania przedmiotowej sprawy z toczącym się postępowaniem o zniesienie współwłasności. Po pierwsze dyspozycją art. 618 k.p.c. nie jest objęte żądanie dokonania podziału quoad usum, a ponadto jak słusznie bowiem zauważył Sąd Rejonowy postępowanie o ustalenie sposobu korzystania z rzeczy wspólnej z samej swej istoty ma zapewnić szybkie i sprawne wyeliminowanie istniejących konfliktów i braku porozumienia między współwłaścicielami. Natomiast wydane orzeczenie kończące ma charakter tymczasowy i określa sposób korzystania z rzeczy będącej przedmiotem współwłasności właśnie do czasu zakończenia postępowania w sprawie o zniesienie współwłasności. Tym samym połączenie takowego postępowania z postępowaniem o zniesienie współwłasności miałyby się w ogóle z celem niniejszego postępowania, albowiem w chwili wydania orzeczenia o zniesieniu współwłasności, zbędne byłoby jednocześnie orzekanie o określeniu sposobu korzystania z rzeczy.

Z powyższego powodu również nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek o zawieszenie przedmiotowego postępowania z powodu złożenia przez skarżącą wniosku o zasiedzenie udziałów. Postępowanie niniejsze, jak to zostało już wyżej kilkakrotnie podkreślone, ma na celu tymczasowe określenie sposobu korzystania z rzeczy wspólnej z powodu braku możliwości dojścia do porozumienia przez współwłaścicieli, nie jest natomiast w żadnym wypadku postępowaniem przesądzającym o prawie własności, a co za tym idzie podziału wielkości posiadanych udziałów przez poszczególnych współwłaścicieli.

Wreszcie także z tych samych względów zbędne było uwzględnienie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia powierzchni poszczególnych lokali mieszkalnych. Powyższy wniosek został zgłoszony dopiero ostatnim terminie rozprawy, pomimo trwającego blisko półtora roku postępowania pierwszo-instancyjnego. Ponadto. W toku postępowania przed Sądem I instancji skarżąca sama sporządziła zestawienie numerów i powierzchni lokali, w oparciu o które dokonywała przez lata rozliczeń nieruchomości Wnioskodawcy w toku postępowania w niniejszej sprawie nie kwestionowali sporządzone przez skarżącą zestawienia. Powyższe okoliczności oraz nieprzedstawienie przez skarżącą zawartych umów najmu z lokatorami potwierdzają ocenę Sądu I instancji, że postępowanie uczestniczki A. L., jak i jej pełnomocnika służy wyłącznie przedłużeniu postępowania. Natomiast dowód z opinii biegłego ds. budownictwa na okoliczność ustalenia powierzchni lokali oraz zestawienie ich z wielkością posiadanych udziałów przez każdego ze współwłaścicieli może mieć znaczenie w postępowaniu o zniesienie współwłasności nieruchomości, natomiast sposób podziału do użytkowania nie może i nie jest determinowany wielkością udziału w prawie własności. Podział taki nie stanowi środka rozliczenia zarządu rzeczą wspólną, czy rozliczenia nakładów. Podział nieruchomości do użytkowania jest instytucją tymczasową i prowadzi do określenia sposobu korzystania z nieruchomości wspólnej.

Błędny jest w końcu także zarzut, jakoby Sąd Rejonowy odmówił waloru wiarygodności zeznaniom skarżącej na okoliczność dokonywania przez nią czynności dotyczących bieżących spraw związanych ze zwykłą, normalną eksploatacją. Okoliczności, że skarżąca przez długoletni zajmowała się sporną nieruchomością położoną w Ł. przy ul. (...) nie budzą w przedmiotowej sprawie żadnych wątpliwości. Sąd Rejonowy wziął również pod uwagę okoliczność, że skarżącą jest emocjonalnie związana z przedmiotową nieruchomością, jak również jej osobiste zaangażowanie w sprawy nieruchomości, przyznał jej do wyłącznego korzystania, poza lokalem mieszkalnym, który osobiście zajmuje, również jeden z lokali użytkowych, z którego m.in. może pobierać ona pożytki. Jednakże biorąc pod uwagę całokształt okoliczności, jak również motywy postępowania uczestniczki, jej działanie polegające na pozbawieniu innych współwłaścicieli, w tym posiadających większość udziałów w prawie własności nieruchomości, wykonywania swoich

uprawnień właścicielskich może być sankcjonowane. Sąd Najwyższy wielokrotnie w podejmowanych uchwałach m.in. z dnia 10 maja 2006 r., III CZP 9/06, oraz z dnia 13 marca 2008 r., III CZP 3/08 (05NC 2009, nr 4, poz. 53) wypowiadał się, że współwłaściciel, który pozbawia innego współwłaściciela współposiadania i korzystania z rzeczy w sposób określony w art. 206 k.c. narusza jego uprawnienie wynikające ze współwłasności, a sam w zakresie, w jakim posiada rzecz i korzysta z niej w sposób wyłączający współposiadanie i korzystanie innych współwłaścicieli rzeczy, działa bezprawnie. Słusznie zauważył Sąd I instancji, że uczestniczka nieustępliwie dążyła do zachowania stanu w kwestii samodzielnego zarządzania nieruchomością, jaki istniał od wielu lat i nie godziła się na to, aby do zarządu nieruchomością wspólną dopuszczone zostały inne osoby, w tym wnioskodawcy - K. S. i A. S.. Jednakże nie można pomijać faktu, iż od 1982 r. nastąpiły zmiany w stosunkach własnościowych dotyczących spornej nieruchomości, które muszą być wzięte pod uwagę. Wobec powyższego stało się koniecznym i w pełni uzasadnionym wydanie postanowienia dokonującego podziału rzeczy wspólnej do korzystania w sposób dokonany postanowieniem kończącym Sądu Rejonowego.

Sąd Odwoławczy na rozprawie w dniu 11 grudnia 2018 r. oddalił wniosek pełnomocnika skarżącej o odroczenie terminu rozprawy, z uwagi na przedstawione przez niego zwolnienie lekarskie. Należy podkreślić, że pierwszy wniosek o odroczenie rozprawy złożony przed rozprawą wyznaczoną na dzień 16 października 2018 r. został uwzględniony, z uwagi na przedstawione przez pełnomocnika skarżącej zwolnienie lekarskie został uwzględniony i Sąd Okręgowy odroczył rozprawę. Jednakże należy zauważyć, że choć pełnomocnik przedstawił zwolnienie lekarskie wystawione przez lekarza sądowego, to nie wskazał, iż w sprawie nie ma możliwości ustanowienia pełnomocnictwa substytucyjnego, lub, że strona nie wyraża zgody na jej reprezentowanie przez zastępcę. Przeciwnie – pełnomocnictwo udzielone adwokatowi A. G. w dniu 16 października 2017r. do reprezentowania skarżącej przed Sądem Okręgowym w Łodzi zawierało określenie „z prawem substytucji” (pełnomocnictwo –k. 349).

Ponadto na rozprawie apelacyjnej nie miało zostać przeprowadzane żadne postępowanie dowodowe, natomiast jego choroba nie może prowadzić do obstrukcji procesowej, w sytuacji, gdy zawodowy pełnomocnik powinien tak zorganizować pracę kancelarii, aby zapewnić profesjonalne zastępstwo podczas swojej choroby dodając, że obowiązkiem sądu jest przeciwdziałanie przewlekłości postępowania, niewątpliwie kolejne odroczenie rozprawy zgodnie z wnioskiem pełnomocnika wyartykułowanym w piśmie z dnia 7 grudnia 2018 r. uniemożliwiłoby realizację wskazanego obowiązku przez sąd. W wyroku z dnia 17 lutego 2004 roku wydanym w sprawie III CK 290/02 (LEX nr 164001). Sąd Najwyższy podkreślił natomiast, że z treści art. 214 k.p.c. wypływa wniosek, że strona powinna przewycięzać występujące przeszkody w celu realizacji prawa do brania udziału w rozprawach. Ponadto zgodnie z art. 376 k.p.c. rozprawa przed sądem drugiej instancji odbywa się bez względu na niestawiennictwo jednej lub obu stron, a wydawany wyrok nie jest zaoczny.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., oddalił apelację, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął na podstawie art. 520 § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 5 pkt 7) oraz § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (t.j. Dz. U. 2018 r. poz. 265) zasądając od skarżącej A. L. o na rzecz wnioskodawców A. S. i K. S. kwotę 240 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w apelacji.

Zasadą jest to, iż w postępowaniu nieprocesowym, zgodnie z art. 520 § 1 k.p.c., każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie, obciążają go zatem koszty czynności procesowych, których dokonał sam bądź zostały podjęte w jego interesie przez sąd z urzędu lub na jego wniosek. Wyjątki od powyższej reguły przewidziane są w art. 520 § 2 i § 3 k.p.c.. W postępowaniu nieprocesowym sąd ma możliwość oceny, czy rodzaj sprawy, jej okoliczności, wątpliwość występujących w niej zagadnień prawnych czyniły i w jakim zakresie nietrafność lub nawet oczywistą niesłuszność stanowiska, któregoś z uczestników w tym sensie "przegrywającego sprawę" i w zależności od tej oceny odmówić zasądzenia albo zasądzić zwrot kosztów. Rozwiązanie to jest elastyczne i uwzględnia różnorodność spraw rozpoznawanych w postępowaniu nieprocesowym (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 roku, I CZ 148/12, OSNC-ZD 2013/2/45).

Sprzeczność interesów uczestników przejawia się w sporach toczących się między nimi w danym postępowaniu nieprocesowym. Przegrywającym spór będzie ten uczestnik postępowania, którego wnioski zostały oddalone lub odrzucone. Ponadto unormowanie wyjątków zawartych w art. 520 § 2 i 3 k.p.c. nie jest wyczerpujące. W szczególności ma do nich zastosowanie wyrażona w art. 98 § 1 zasada zwrotu kosztów, które są niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Sąd orzekający w danej sprawie każdorazowo zobowiązany jest do uwzględnienia całokształtu okoliczności danej sprawy. Skarżąca znając treść, jak i motywy rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego składając apelację powinna się liczyć z obowiązkiem zwrotu kosztów procesu wnioskodawcom w przypadku oddalenia apelacji, niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zwłaszcza, że niektóre z czynności procesowych podejmowanych przez pełnomocnika skarżącej należy ocenić, jako nakierowane na przedłużenie toczącego się postępowania w sprawie.